

Og dammen forsvundet; jeg troede endda, at den ny lov forlangte de gamle damme rensat og istandsat. Men nu er dammen forsvundet ligesom poplerne ved vejen, så selv om byen er blevet rigere, er den blevet fattigere på skønhed. Her i disse omgivelser fæstede præstefamilien bo. Den lille landsby havde i lange tider ligget ret uberørt af de åndelige strømninger, der var gået over vort land. Den lå jo temmelig afsides, og dens befolkning var fattig, og for en stor dels vedkommende henvist til at søge sit udkomme ved arbejde på de nærliggende herregårde. Vel havde pastor Jørgensen søgt at ruske dem op med sine pietistiske prædikener, og Hald havde søgt at give den et rationalistisk syn, men intet af dette havde slået dybere rødder.

Nu kom Køster med sin stab og især med sin fortræffelige hustru, og fra dette lykkelige præstehjem strålede fra nu af og i 20 år frem et grundtvigsk lys ud over sognet og omegnen; et lys af en sådan styrke, at virkede dragende og befrugtende, og som fuldstændig omkalfatrede den ganske befolkning.

Vi kan derfor med rette betegne dette tidsrum som den køsterske periode. Det var en lykketid for sognet, en tid som mange drømmer om og længes tilbage til.

Så snart rygtet om den ny præstefamilie ankomst havde bredt sig, kom folk til Mygind kirke, ikke blot fra pastoratet, men også fra de omliggende sogne og endog fra fjernere steder. De kom fra Karlby, Skørring, Søby, Skader, Volm, Årslev og Hørring. Hyppige gæster var lærerne Thastum fra Kristrup, Holm fra Assentoft, Kristensen fra Lime, Søren Andersen fra Vester Alling, Hansen fra Skader o.m.f. - Mange bønder kom kørende med vognene fuldt lastede af gode venner og bekendte. De spændte af i præstegården, og mange af dem kom så tit, at drengene kunne kende dem på deres køretøjer. Det var som der gik et åndeligt vejr over hele egnen.

I kirken var det især prædiken og salmesang, der øvede tiltrækning. Det var den eneste grundtvigske forkyndelse, der lød, og det var Grundtvigs salmer, der blev sunget. En mængde nye salmer, som ikke før var hørt på egnen, blev benyttet, og Hr og fru Køster, der begge var meget musikalske, sang for. Således blev f.eks. "Julebudet til dem, der bygge", indført i Mygind kirke.

Efter gudstjenesten samlede hvem, der ville i præstegården, og her var det fru Køster, der førte an, bistået af børnene og de unge mennesker, som hun havde en evne til at samle.

Den store have ved præstegården spillede en betydelig rolle for familiens økonomi. Den bidrog til at kaste glans over alle, der færdedes i dens gange, lejrede sig på plænerne, eller søgte skygge og læ i lysthusene. Det var en fryd at se de mange brogede blomster, de frodige urtebede, at se sommerfuglene, at høre biernes summen og at høre fuglenes sang. Det var morsomt at spille krocket på plænerne og at lege skjul mellem buskene. Her kunne der snakkes og råbes og hviskes fortroligt.

Da haven fik stor betydning for befolkningen, idet Køster brugte den til sine sommermøder, er det naturligt at give en nærmere beskrivelse af den. Lærer G. Køster har beskrevet den og denne skildring gengives her.

Præstegårdshaven i Mygind.

Se gode gamle præster kan der siges meget om. Vor daglejer, Anders Nielsen sagde engang: "Køster kan nok. Men som Jørgensen. Nej. Han kunne prædike om død og helvede, så de græd allesammen." - Samme præst havde folk respekt for. Man mente, han havde Cyprianus, og at han kunne mane. Engang havde man udstafferet Per Jordfaar som et spøgelse, fået ham ud på kirkegården og hentet præsten. Så lød det sædvanlige: "Er du menneske, så sig. Er du spøgelse, så vig." Men spøgelseset tumblede videre, og så løb præsten.

P.S. Denne historie er dog ikke sand, men en vandrehistorie, der snart fortælles om en og så en anden. Men den er et vidnesbyrd om den respekt, der endnu stod om pastor Jørgensen.